

In memoriam

“Sins ze d’n doad hubbe oetgevonge, is geine z’n leave mea zeker”

Op zondag 7 augustus 2022 is een uniek mens van ons heengegaan. Wij kennen hem als Huub of ome Huub. Zijn volledige naam is Hubertus Gerardus van Weersch. Uniek was hij door zijn eenvoud, zijn vermogen om met iedereen, klein of groot, arm of rijk, eenvoudig of juist super geleerd op zijn eigen wijze een gesprek te voeren. En dan zo dat iedereen hem mocht en andersom. Dat is best uniek!

Geboren op 31 oktober 1936 in Waterval en opgegroeid in Ulestraten als zoon van de veldwachter en zijn vrouw maakte Huub deel uit van het gezin Van Weersch. Na een paar jaar ambachtsschool kwam hij bij een carrosseriebedrijf terecht, maar al snel diende zich de kans aan om voor de staatsmijn Maurits te werken. Die kans greep hij aan. Met de “hoge heren” en de collega’s van “*t bedrijf*” kon hij het goed vinden. Zo kwam het dat hij er zijn hele verdere werkzame leven doorbracht tot aan zijn pensionering. Behalve de woorden ‘na 40 jaar trouwe dienst’ is op de uitnodiging van zijn afscheid het woord ‘vriend’ vóór het woord ‘collega’ te lezen. Dat zegt genoeg.

Na zijn huwelijk met Mia in 1961 woonden zij eerst aan de Kouvenderstraat in Hoensbroek totdat de kans zich aandeede om in het Proostdijveld in Beek een nieuwe woning te kopen. De contracten werden gesloten, de woning werd gebouwd en vanaf 1964 is het huis aan de Vondelstraat 11 door Ome Huub en Tante Mia bewoond. Het werd en bleef hun huis én hun thuis.

Behalve van zijn Mia was Huub gek van auto's. Vele merken en modellen passeerden de revue vanaf het behalen van zijn rijbewijs in 1964 tot het moment dat hij vrijwillig de laatste auto aan de kant zette. Zou de goudkleur van deze laatste auto symbool zijn voor de kroon op zijn autocarrière?

De auto bracht vrijheid. Niet alleen de vele bezoeken aan familie, vrienden en kennissen werden met de auto afgelegd, ook Zwitserland werd ieder jaar minstens eenmaal bezocht. Hergiswil werd hun uitvalsbasis.

Met de eigenaren van het hotel, Seppi en Hedy, werden ze zelfs goede vrienden. Samen met Seppi was hij lid van de See Sportfischer Verein Nidwalden.

Nadat Mia hem in 2004 ontviel, nam het leven een andere wending. *“Tja, wie geit 't? Ver motte tevreê zin”* was een veelgehoorde uitspraak die de toenemende eenzaamheid niet kon wegnemen. Van iemand die samen met zijn vrouw wekelijks vele bezoekjes aflegde naar iemand die achter het raam op bezoek zat te wachten, was hard voor hem.

Problemen met een afnemende gezondheid zijn hem helaas niet bespaard gebleven. De humor bleef. Ontkennend, quasi onverschillig, soms opstandig en op het laatst berustend heeft hij dit ondergaan. *“Dea van hieboave kump mich hoale”* drukte uit dat hij waarschijnlijk zelf het beste wist dat het einde naderde. Het zegt ook dat hij onverminderd een gelovig mens was.

Geheel naar zijn wens *“Ich wil mit de sjille trom vertrèkke”* en *“Ger hoof ut geine get te zegge, ze mirreke waal dat ich d'r neet meer bin”*, hebben we afscheid genomen van deze unieke, prachtige en aimabele mens.

Denk af en toe nog eens aan hem, zijn humor, zijn leven en wat hij voor u betekende.